

jeg nemlig ikke Ret til at sige Dem. Brevet er stilet til Partistyrelsen og overbragt mig som dens Næstformand. Men jeg tør vel haabe, kære Frue, at De ikke tror mig i Stand til at misbruge et Tillidsforhold. Dersom jeg ikke var fuldkommen sikker paa, at De i et og alt vilde billige mit Standpunkt i denne Sag, var jeg naturligvis ikke kommen til Dem. Hvad jeg vil anmode Dem om, er iøvrigt kun, at De vil gaa til Enslev og paa mine Vegne bede ham om endnu en Gang at overveje Følgerne af ... af det Skridt, han altsaa har bestemt sig til at gøre for at ramme os. Det er trist at maatte sige det, men Enslevs Ubeherskethed er jo paa sørgelig Maade tiltaget med Aarene. Den giver sig undertiden Udslag, der uvilkaarlig bringer Tanken hen paa — hvad vistnok nu er bleven fuldt ud bevist — at der flyder nogle Draaber Natmandsblod i hans Aarer. Men jeg kan dog alligevel vanskeligt tro, at han ikke, naar Ansvar et bliver ham helt bevidst, vil betænke sig paa at sætte Landets Ro og Velfærd paa Spil for at tilfredsstille en personlig Hævnfølelse — eller hvad det nu er, der har bevæget ham til en saa monstrøs Overilelse.“

Fru Bertha sad med Pegefingeren under Hagen og saae modløs ud.

Hun havde i de senere Aar ofte ønsket, at hun ejede en Mands Kraft og besad Evne til at tale til Masserne. Hun vilde da raabe det ud paa alle Torve, at Tiden var af Lave og maatte bringes til Fornuft. Hun vilde kalde især paa Ungdommen for at vække den til Selvbesindelse. Ak — og nu, hvor det blot galdt om at gaa hen til